

Nu udtalte imidlertid den højtærede Minister, at man ved ikke at gaa videre har villet give Lejlighed til, at yderligere og fornødne Forhandlinger — det er et Citat — mellem Randers Byraad og Ministeriet angaaende en ogsaa for Randers tilfredsstillende Ordning af Forholdene kunde opnaas. Denne Udtalelse glæder mig, for det første fordi den i nogen Maade bekræfter min forleden udtalte Tilid til den højtærede Ministers sikre, sunde Syn paa Livets praktiske Forhold, men dernæst ogsaa, fordi jeg i den ser en indirekte Anerkendelse af, at den forelagte Udvidelsesplan ikke var tilfredsstillende for Randers. En saadan Erkendelse har jeg nemlig hidtil forgæves spejdet efter. Det glæder mig altsaa, at jeg mener at kunne øjne dette i den højtærede Ministers Udtalelse. Efter denne Udtalelse af den højtærede Minister tør jeg da anse det for givet, at der ved fortsat Forhandling vil blive vist saa megen Imødekommen fra Statsbanernes Side, at der kan blive nogen Rimelighed i, hvad der kræves af Kommunen, og i saa Fald tror jeg, at man stedse vil finde velvillig Imødekommen hos Randers Byraad. Kun frygter jeg for, at den skete Forhaling af Sagen, som Byraadet er uden Skyld i, nu kan medføre økonomiske Vanskeligheder, som i Fjor var overvundne. Man har ikke nu som den Gang de omhandlede Grunde paa Haanden, og det kan derfor blive dyrere nu end da at faa en tilfredsstillende Ordning af Forholdene.

Forholdene ved Strømmens Holdeplads og Ønskerne om den udvidede Ekspedition der ønskede den højtærede Minister ikke at komme ind paa. Det kan tydes paa forskellig Maade. Jeg foretrækker, hvis det ikke bliver modsagt, at tyde det paa den Maade, at den højtærede Minister finder det fremsatte Krav nogenlunde rimeligt og værd at tage under nøje Overvejelse, og at han ønsker at konferere om denne Sag med sine Embedsmænd for at sætte sig ind i alle vedrørende Forhold pro et contra, forinden han tager Stilling og udtaler sig derom. Det stemmer bedst med den Tro, jeg indtil videre har til den højtærede Ministers praktiske Sans og Retfærdighedsfølelse. For saa vidt er jeg ham da ogsaa taknemmelig for det Svar og vil da haabe paa en tilfredsstillende Løsning for alle Parter.

Angaaende min Anke over Generaldirektørens og den afgaaede Ministers Stilling til Randers Havnepor og den derom indgaaede Overenskomst udtalte den højt-

ærede Minister sig ikke. Det kan maaske være en Ulyst til at udtale sig om dette, jeg tør vel sige, eklatante Brud paa en indgaaet lovlig Overenskomst fra den afgaaede Ministers Side. Jeg tyder det dog nærmest som en formentlig Forglemmelse fra den højtærede Ministers Side og minder derfor igen om denne Sag. Jeg vil ikke, medmindre den højtærede Minister selv siger det, tro, at hans Retfærdighedsfølelse tillader ham at stille sig paa samme Maade som hans Forgænger til en saadan Overenskomsts Overholdelse.

Lad mig sige yderligere, at det glæder mig meget, at den af mig fremdragne og af den højtærede Minister anerkendte Fejl vedrørende Sporlægningen paa den nye Dampfærge ikke synes at have faaet noget større Omfang, og jeg takker for den Beroligelse, den højtærede Ministers Svar gav herom.

Til den højtærede Indenrigsminister skal jeg gøre en Bemærkning, som jeg vilde have undladt, hvis han ikke selv havde fristet mig til at fremkomme med den ved at udryde af sin Forbindelse og særlig udhæve et enkelt Udtryk, jeg havde benyttet. Det var det Udtryk, at jeg regnede afdøde Professor la Cour for en af vort Lands bedste Sønner. Det udtalte jeg, at jeg gjorde, og det gør jeg og mener ikke nogen Sinde at have givet Anledning til — og det samme gælder mine Partifæller — at tro, at jeg ikke ansaa ham for en saadan. Men naar jeg taler om „vort Lands bedste Sønner“, strækker mit Begreb derom sig ret vidt. Ved „vort Lands bedste Sønner“ forstaar jeg nemlig enhver, som paa ærlig Maade forsøger at udfylde sin Plads i Samfundet. Det vil da forstaas, at den enkelte blandt vort Lands bedste Sønner efter mit Skøn er en blandt mange, en blandt hundrede Tusind mindst. Naar jeg derimod taler om vort Lands dyreste Sønner, er det ikke nær saa stor en Kreds, jeg tænker paa; da bliver det kun en af Tusinder, maaske kun en af Hundreder. Og skal man regne efter de 183,000 Kr., som Vindmageriet — om Forladelse, Forsøgsmøllen — i Askov har kostet Statskassen, tror jeg nok, jeg sikkert tør regne, at det kun bliver Hundreder, man kommer til at regne afdøde Professor la Cour imellem ved Betegnelsen som en af vort Lands dyreste Sønner. Jeg skulde som nævnt have undladt den Definition, naar ikke den højtærede Indenrigsminister havde fremdraget den ved at udryde af sin Forbindelse og specielt udhæve dette enkelte Ord. Dette maa end ikke en Minister gøre, for det